

Και η κατηφόρα στο βούρκο της “σωτηρίας” συνεχίζεται...

Μία “σωτηρία” η οποία απαιτεί την συναίνεση όλων για μία μελλοντική “ανάπτυξη”, μία υπόσχεση για ένα μελλοντικό 2004. Παρόλα αυτά, η εποχή της “κοινωνίας της ευημερίας και της αφθονίας”, η εποχή του τέλους των ιδεολογιών και της ιστορίας, όπως κήρυτταν κάποιοι γιάπηδες προ 20ετίας, έχει περάσει ανεπιστρεπτή. Οι λακέδες της εξουσίας λογάριζαν χωρίς τον ξενοδόχο. Η εθελουφλία τους απέναντι στις δομικές αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος τους οδηγούν στο παραλήρημα (είτε αυτό εκφράζεται στα βουλευτικά έδρανα είτε στα παράθυρα των ειδήσεων) περί “προβλήματος διαχείρισης και κακών επιλογών”. Από τη ρητορεία περί τεμπελιάς του ελληνικού λαού, περάσαμε στα golden boys και τους “ανήθικους” κερδοσκόπους (ανήκουστη λέξη το κέρδος μέσα στον καπιταλισμό) και από εκεί στο πελατειακό κράτος, τα ρουσφέτια, τη διαφθορά μέχρι τον “παθογενή και υπερτροφικό” δημόσιο τομέα. Έτσι, όλα θεωρούνται πρόβλημα διαχείρισης, το ότι δεν παίξαμε καπιταλισμό με τον “ορθό” τρόπο. Συνεπώς, καλούμαστε να συμβάλουμε στον εξορθολογισμό του συστήματος, εν ολίγοις να μην απεργούμε, να μη διαδηλώνουμε, να μην κάνουμε καταλήψεις, να μην αντιστεκόμαστε.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι η επίθεση συνεχίζεται και εντείνεται. Η συνταγή είναι γνωστή και αποτελεί κομμάτι των ζωών μας: ανεργία, απολύσεις, κόψιμο μισθών και συντάξεων, ιδιωτικοποιήσεις κτλ. Το επίδικο της καπιταλιστικής κυριαρχίας είναι η αποκατάσταση των αυξανόμενων ρυθμών της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Αυτοί οι μαγικοί αριθμοί, τα ποσοστά κέρδους, τα οποία καλούμαστε παγκόσμια να ενισχύσουμε με νύχια και με δόντια, έχουν ανάγκη από φτηνή τροφή. Έτσι, στο στόχαστρο μπαίνει η μείωση της αξίας της εργασιακής μας δύναμης από τη μία, ενώ από την άλλη, ο εξορθολογισμός με επιχειρηματικούς όρους των μη επικερδών φορέων. Το αποτέλεσμα βέβαια είναι η μείωση του άμεσου και έμμεσου μισθού ποσοτικά, ενώ ποιοτικά τίθεται υπό αμφισβήτηση το πώς και με τι όρους θα επιβιώσουμε.

Μέσα σε όλα αυτά, οι δικές μας αντιστάσεις μοιάζουν αναντίστοιχες της συγκυρίας. Επιμέρους αγώνες ξεσπούν, πολλές φορές με ιδιαίτερη ένταση, παρόλα αυτά υπάρχει πρόβλημα στην σύνδεση και την γενίκευσή τους. Αν υπάρχει κάτι το οποίο επιτάσσουν οι καιροί, αυτό είναι να κινηθούμε ενάντια στους διαχωρισμούς που μας έχουν επιβληθεί και να δούμε επιτέλους ποιος είναι δίπλα μας και ποιος απέναντί μας. Αν υπάρχει κάτι το οποίο έχει χαθεί στον χρόνο και πρέπει να το επανακαταλάβουμε και επαναανοηματοδοτήσουμε, αυτό είναι η εργατική μας ταυτότητα. Εμείς είμαστε αυτοί που παράγουν τον πλούτο σε αυτή την κοινωνία. Έναν πλούτο ο οποίος καθημερινά κλέβεται και αναδιανέμεται από το κεφάλαιο στο βωμό του κέρδους. Συμπερασματικά, όλα μας ανήκουν και πρέπει να τα πάρουμε πίσω.

Όποιος αναζητεί τη λύση μέσα από ένα καλύτερο κράτος, είναι εκτός τόπου και χρόνου. Η ιστορία των κοινωνικών-ταξικών κινημάτων, έχει δείξει πώς μετασχηματισμοί/αιτήματα που έχουν κατακτηθεί σε περιόδους οξυμένου ταξικού ανταγωνισμού (πέραν του ότι αποτέλεσαν σημείο συμβιβασμού/συμπύκνωσης του αγώνα), αντιστρέφονται πολύ εύκολα μεταγενέστερα, όταν το επίπεδο ανταγωνισμού πέφτει. Με λίγα λόγια, τα αιτήματα που θα τους επιβάλουμε (είτε ριζοσπαστικά, είτε όχι) μπορούν πολύ εύκολα να τα πάρουν πίσω μετά από λίγο, που οι εικόνες του αγώνα θα έχουν ξεχαστεί. Γι’ αυτό το λόγο, σε μια περίοδο όπου κράτος και κεφάλαιο έχουν ταυτιστεί, πασχίζοντας να σώσουν την ίδια τους την ύπαρξη, είναι ανεδαφικό να μιλάμε με όρους μεταρρύθμισης, εναλλακτικής διαχείρισης, προοδευτικής διακυβέρνησης κτλ. Πόσο μάλλον να αναμασάμε ρητορεία περί “εθνικής σωτηρίας” ή για λύσεις που θα δοθούν από την κυριαρχία. Το ζήτημα είναι τι κάνουμε εμείς.

Τελικά αν θέλουμε να μιλάμε για “βιώσιμη” έξοδο από την κρίση, πρέπει να κοιτάξουμε πέρα απ’ τον καπιταλισμό. Οι ανάγκες και οι επιθυμίες μας σε υλικό/κοινωνικό/πολιτιστικό πεδίο δεν χωράνε στην υπάρχουσα κοινωνική οργάνωση. Πρέπει να συνδεθούμε (εργαζόμενοι, άνεργοι, μετανάστες, μαθητές, φοιτητές, συνταξιούχοι), να ζυμωθούμε (στη βάση της αυτοοργάνωσης, μέσα από συνελεύσεις γειτονιών, μαχητικά σωματεία βάσης κτλ), να αναβαθμίσουμε τους αγώνες τόσο σε μορφή όσο και σε περιεχόμενο. Τα όπλα μας είναι οι απεργίες, οι καταλήψεις, οι διαδηλώσεις. Κοινωνική στάση πληρωμών εδώ και τώρα, γιατί αρνούμαστε να πληρώσουμε για την κρίση τους αλλά και για τα κοινωνικά αγαθά τα οποία μας ανήκουν. **Η μόνη λύση που βλέπουμε είναι ο επαναστατικός μετασχηματισμός της κοινωνίας. Για να ορίζουμε οι ίδιοι το πώς, γιατί, με ποιόν τρόπο, μέσω ποιών σχέσεων λειτουργούν τα πάντα. Για να ξεφύγουμε από κάθε μορφή εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση.**

Λίγες σκέψεις για την απεργία και τους αγώνες γενικότερα

Το τελευταίο διάστημα, με αφορμή το έκτακτο ειδικό τέλος ακινήτων και το πολυνομοσχέδιο που κατατίθεται στη βουλή στις 20 Οκτωβρίου, αναζωπυρώνονται και πάλι οι κινητοποιήσεις. Η επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου έχει φτάσει πλέον σε τέτοιο επίπεδο, ώστε διακυβεύεται η ίδια μας η επιβίωση. Η επιτακτική ανάγκη διασφάλισης ενός ελάχιστου βιοτικού επιπέδου, αλλά ακόμα περισσότερο ο αγώνας για αξιοπρέπεια, οδηγεί τα πληττόμενα κομμάτια να επιλέγουν ακόμα πιο μαχητικούς όρους και πρακτικές, όπως πολυήμερες καταλήψεις δημόσιων κτιρίων και επαναλαμβανόμενες απεργίες.

Ωστόσο, προκύπτουν δύο ζητήματα: αφενός πού αποσκοπούν οι αγώνες και αφετέρου πώς οργανώνονται. Πιο συγκεκριμένα, ποιος είναι ο απώτερος στόχος των κινητοποιήσεων: αποβλέπουν στην ανατροπή της κυβέρνησης και την επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, ή στην επανοικειοποίηση του πλούτου που εμείς οι ίδιοι παράγουμε; Και από την άλλη, κατά πόσο παρακάμπτονται οι συνδικαλιστικές ηγεσίες που χειραγωγούν και καναλιζάρουν τις κινητοποιήσεις σε πεπατημένες και ελεγχόμενες μορφές – μια παθογένεια που οφείλεται, εν πολλοίς, στην αδράνεια μεγάλου μέρους των εργαζομένων.

Όσον αφορά τις δηλώσεις τύπου «να πέσει η δωσίλογη κυβέρνηση», είναι σαφές ότι οι εθνικές εξάρσεις περί «κατοχής» είναι άτοπες: και προ ΔΝΤ η ελληνική κυβέρνηση μια χαρά εξέφραζε τα συμφέροντα του κεφαλαίου (ξένου και ντόπιου). Κατ' αρχάς, δεν υπάρχει κοινό πρόβλημα εργατών και αφεντικών: η επίθεση που δεχόμαστε είναι αμιγώς ταξική. Τα περί «εθνικής σωτηρίας» είναι στάχτη στα μάτια προκειμένου να επιβιώσει το κράτος ως εξουσιαστικός μηχανισμός και να δημιουργήσει καλύτερες συνθήκες για την καπιταλιστική ανάπτυξη. Κατά δεύτερον, **και να πέσει αυτή η κυβέρνηση, θα καταλήγουμε στον ίδιο κοινό παρονομαστή, ανεξαρτήτως ποια θα τη διαδεχτεί, έως ότου ανατραπεί ο καπιταλισμός: διότι το πρόβλημα δεν είναι η «κακή διαχείριση» αλλά η ίδια του η φύση.**

Η αποτελεσματικότητα των κινητοποιήσεων θα κριθεί από το κατά πόσο τα πληττόμενα κομμάτια είναι διατεθειμένα να αναλάβουν ενεργό ρόλο και να αυτοδιαχειριστούν τον αγώνα τους. Μέσα από σωματεία βάσης (όπου οι αποφάσεις λαμβάνονται και υλοποιούνται από το σώμα της γενικής συνέλευσης), ανοιχτές συνελεύσεις σε γειτονιές/χώρους εργασίας, ενέργειες έμπρακτης αλληλεγγύης, δυναμικές απεργίες διαρκείας.

Οι απεργίες αποτελούν ιστορικά ένα από τα πιο ισχυρά όπλα των εργατών, διότι μπλοκάρουν την παραγωγή, πλήττεται άμεσα η κερδοφορία του κεφαλαίου. Προκειμένου όμως ο βαθμός πίεσης να είναι μεγαλύτερος, είναι **απαραίτητο να μπλοκαριστεί η οικονομική δραστηριότητα στο σύνολό της, δηλαδή να σταματήσει και η κατανάλωση.** Στις μέρες της απεργίας επιλέγουμε να μην είμαστε ούτε εργάτες ούτε πελάτες. Με αυτό τον τρόπο δείχνουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας στους απεργούς συναδέλφους αλλά και σε αυτούς που εξαναγκάζονται να εργαστούν λόγω της εργοδοτικής τρομοκρατίας.

Αντίσταση στην τρομοκρατία των αφεντικών

Αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζόμενων

Αυτοοργάνωση στους χώρους εργασίας

εργαλειοφόρος | συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά

Συνέλευση κάθε Τρίτη 19:00 στο Παράρτημα

ergaleioforos.squat.gr